

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 122.

Eyvende Session.

41de Møde.

Lovsdagen den 29de Januar.

(Fortfat.)

Indenrigsministeren: Jeg maa til-
lade mig at gjøre opmærksom paa en Misfor-
staaelse fra den ærede Talers Side, der med-
fører, at Sagen stiller sig anderledes. Der
foreligger nemlig kun to enkelte Ministres
Pittringer om deres Betragtninger af dette
Forhold, hvoraf rigtignok den ene repræsenterer
to Ministerier, og det vil nu være i den ærede
Talers Grundring, at der efter § 22 skal finde
en formelig Minister-Conference Sted, og Sa-
gen derefter i Geheime-Statsraadet, hvor alle
Ministrene votere, afgjøres af Kongen, og det
er. altsaa ingenlunde givet, at Resultatet vil
give det Ene eller det Andet af det, der her
under Forhandlingerne fra de tvende Ministres
Side er antaget. Der er dernæst en anden
Misforstaaelse, nemlig at Regjeringen skulde
være berettiget til i det første Biennium at
holde Rigsraadet udenfor Indflydelse paa de
finansielle Spørgsmaal, ved at optage den
Deel af det vestindiske Budget, som man vil
antage for fælles, paa det proviso riske Nor-
malreglement, men det vil Ministeriet ikke
kunne gjøre. Det er mig tværtimod meddeelt
af Monarchiets Finantsminister, at det er
hans Anskuelse, at efter de her omhandlede
Forholds Bestaandelse gaaer det ikke an at ville
affjære dem fra Rigsraadets Bestemmelser,
men at der om de vestindiske Anliggender maa
forelægges en speciel Tillægsbevillingslov, saa-
ledes som man ogsaa her pleier, naar man faaer
Colonialraadets Betænkning. Deraf vil Føl-

gen jo blive, at naar her ikke gjøres et For-
søg paa en Overenskomst med Hensyn til
dette vanskelige Forhold, som man egentlig har
glemte at ordne tilgavns, da man første Gang
vedtog Bestemmelsen om Grundlovsforandrin-
gen, saa vil Rigsraadet under denne Tillægs-
bevillingslov komme til at udtale sig derom, og
muligt udtale den Anskuelse, som maaskee egent-
lig var den allerstimpleste, den nemlig, at hvad
Lovgivningen for Vestindiens indre Anliggen-
der angaaer, fordrede de, at begge vare enige,
Rigsdagen for Indholdets og Rigsraadet for
Rengenes Vedkommende. Det er et Alternativ,
som anbefaler sig ved sin Simpelhed og som
maaskee ogsaa kan begrundes derpaa, at Bud-
gettet tidligere er betragtet som fælles. Jeg
vil ikke sige, at dette skeer, men det vil kunne
skee, og saa vil det være saa langt fra, at Con-
flicten er forbi, at den just vil blive fremkaldt.
Som jeg før udtalte, maa jeg betragte et
Lovforslag, som det foreliggende, paa den
Maade, at Ministeriet maa være opfordret til
at forelægge det uforandret for Rigsraadet;
uagtet det ikke ligefrem vil gjøre det til sit,
vil det dog have Opfordring til, naar det blot
finder Forslaget rimeligt, at holde sig udenfor.
Det er naturligt, at den enkelte Minister, lige-
som det enkelte Medlem af Rigsraadet, kan
udtale sig, men jeg skulde holde for, at Mini-
steriet i sin Heelhed saalidt som mulig skulde
besatte sig dermed, og at Overenskomsten bedst
tilveiebringes, naar Repræsentationerne staae
ligeoverfor hinanden; her at slyde Sagen fra
sig vil blot føre til, at Ministeriet ikke vil
komme ind paa Sagen, for det skal forelægge
en Tillægsbevillingslov for de vestindiske An-
liggender for Rigsraadet, men det troer jeg
ikke er den bedste Maade at tage Sagen paa.